

звѣръ за помощъ, която не очакваше въ това пусто мѣсто.

Марийка отвори вратата и завика плачишката. Но само ековетѣ отговаряхъ.

— Ти стой на вжтрѣ, воденичарко! Ти сега ще ни потрѣбашъ, викнѣ Емексизътъ и ъ отвече на вжтрѣ за да не бѣга на трѣгна къмъ Топалъ-Хасана. — Аманъ, крѣщеше отчаяно воденичарятъ, помогнете, хора! Нѣма ли кой? Марийке, ела мари! викаше той отчаяно, и безъзнателно просеше помощъ отъ слабото дѣте.

Кралитѣтъ, слѣдеше до сега неподвиженъ сцената, която се разиграваше отпрѣдъ му, краката му треперяхъ неестественно, косата му настрѣхваше и студени трѣпки пѣпляхъ подъ кожата му.

Всичко това, което испита и видѣ тая вечеръ, отъ Марковата вжща до тука, бѣше така неоскиданно и страшно, щото му се струваше че е снѣ. Писъкътъ на куршумитѣ, по напрѣдъ и послѣ трѣсъкътъ на грѣмотевицата и сега ечахъ въ ушитѣ му. Мислитѣ му се замъглихъ. Отъ най-напрѣдъ той помисли че турцитѣ идяхъ за него и че еждбата му е рѣшена. Убѣждението за неговата безпомощность уби всичката му енергия, оставя му само толкова, колкото да се прѣдаде въ рѣцѣтъ на турцитѣ, за да избави воденичари отъ отговорность. Но когато се видѣ, че ще бжде зрителя на много по-ужасно нѣщо и когато му че воденичарятъ викаше Марийка на помощъ, гудѣ гнѣвъ и отчаяние запали кръвъ му. Той до сега не бѣше видѣлъ кръвта. нѣ турцитѣ му се видѣхъ като мухи. Умора, слабостъ, колебание, всичко го остави. Ржката му машинално присегна и взе брадвата; той машинално излѣзе изъ дупката си.